

store Opgaver, naar deres Løsning kan ske paa tilfredsstillende Maade, saaledes at der ved Løsningen af saadanne Opgaver virkelig maa siges at vindes Noget. Og jeg skal erkende, at efter min Formening vil der vindes Noget ved dette Lovforslag, saaledes som det her foreligger, naar det maatte blive til Lov. Jeg sigter imidlertid i den Henseende nærmest til den anden Del af Lovforslaget, den Del, som den sidste ærede Taler for saa vidt syntes at tillægge mindst Betydning; jeg mener den Del af Lovforslaget, som angaar Dannelsen af Sagførerraad med visse bestemte Myndigheder og Rettigheder. Jeg veed meget vel, at der blandt Sagførerne her i Landet er noget delte Meninger om det Helbige og det Rigtige i Sagførerraad. Men jeg tror dog, at det er den overveiende Mening blandt Sagførerne, at det er ønskeligt at konsolidere denne Indretning. Og mig forekommer det, at Sagførerraad, omtrent saaledes som de foreslaas dannede i Lovforslaget, ville kunne bidrage ikke lidet til at vedligeholde Sagførerstandens gode Navn og Rygte og dens Anseelse og Betydning i Samfundet. Jeg tror, at det har ikke liden Betydning, at Kolleger kunne føre et kollegialt Tilsyn eller en Kontrol med hverandre, og at Kolleger faae Indflydelse paa, hvorledes man skal stille sig lige over for det enkelte Medlem af Standen, da det jo maa være alle Standens Medlemmer magtpaaliggende at haandhæve dennes Anseelse og Betydning. Jeg tror, at en saadan kollegial Tilsynsmyndighed kan faae Meget at betyde, idet det maa indrømmes, at Domstolene, hvortil jo ellers deslige Underjogelser og Afgjørelser skulle henlægges, umulig saaledes ville kunne trænge ind i de enkelte Sager, som et Sagførerraad kan, og umulig vilde kunne føle saadanne Domme, mere støttede paa et Slags Skjøn, som et Sagførerraad vil kunne gjøre. Naar der spørges, ikke om enkelte bestemte Lovovertrædelser, ikke om enkelte bestemte, mere eller mindre retsstridige eller kriminelle Handlinger, men naar der spørges, hvorvidt en Sagførers Optræden i det Hele kan stemples og karakteriseres som hæderlig, smuk og værdig for Sagførerstandens eller ikke, kunne Domstolene faare vanskeligt fælde en saa betydnende, en saa velbegrunderet Dom, som selve Sagførerne kunne, navnlig ogsaa, fordi de ville have langt bedre Afgang til at trænge til Bunds i deslige Sager, end Domstolene kunne have. Jeg tror ogsaa, det vil have sin Betydning lige overfor de Private, der træde i Forhold til Sagførerne, at man kan faae ikke blot Domstolens, men Kollegers Afgjørelse af, hvorvidt den Private er bleven

Skjønsmot og billigt behandlet af Sagføreren. Der skal Meget til, at en Domstol skal nedlægge et Salær, som en Sagfører har forlangt, hvorimod jeg vil antage og haabe, at Kolleger ganske anderledes ville kunne holde Indseende med og vde Kritik over de Salærer, som den enkelte Sagfører maatte beregne sig. Jeg tror fremdeles, at Sagførerne gennem deres Sagførerraad ville kunne føre en ganske anderledes Kontrol med de unge Mænd, der forberede sig til at blive Sagførere, end der fra anden Side kan øves. Det er ikke uden Betydning, naar det i Lovforslaget er bestemt, at et Sagførerraad saa at sige kan nedlægge et Slags Beto mod, at en ung Mand, der har søgt Bestjæftigelse som Fuldmægtig i nogle Aar for derefter at blive Sagfører, maa opnaa denne sidste Stilling. En saadan Kontrol vilde ikke kunne føres af Domstolene og heller ikke saa godt fra Administrationens Side. Jeg tror derfor, at Tanken om et Sagførerraad er sund og naturlig, naar Sagførervæsenet fremdeles tænkes ordnet efter det samme Princip, som er nedlagt i Loven af 1868, og som opretholdes i det foreliggende Lovforslag, nemlig det Princip, at Sagførernæringen er en saa at sige fri Næring. Der kræves vel visse Kvalifikationer hos de Paagjældende, men det er ikke et Embede, da Enhver, som det hedder i § 1, der tilfredsstillende visse Forordninger, kan fordre at faae Sagførerbetalning. Naar saa er, tror jeg, at det er hensigtsmæssigt, at Standen bærer sig paa den Maade, som foreslaas i Forslaget, under Tilsyn af selvvalgte Tillidsmænd, de saakaldte Sagførerraad. Dette udelukker selvfølgelig ikke, at jeg kan have en og anden Bemærkning at gjøre ved dette sidste Afsnit af Loven. Jeg skal imidlertid forudstille den Bemærkning, at jeg ikke vil finde det rigtig her ved denne Sags 1ste Behandling at opholde mig ved, hvad jeg nærmest maatte kalde Redaktionspørgsmaal. Jeg har den Mening, at det maaste kunde være ganske nyttigt, om Lovforslaget i sin Helhed blev gennemgaaet ogsaa med det Maal for Die paa flere Steder at forbedre Redaktionen, som ikke forekommer mig fuldt tilfredsstillende, men det skal jeg som sagt nu ikke opholde mig ved. En Bemærkning skal jeg dog gjøre. Det er om den Maade, hvorpaa § 41 er affattet. Det siges i § 34, at Sagførerraadet har Ret til at give Sagføreren Advarsel eller paalægge ham en Bøde af mindst 20 Kr. og ikke over 200 Kr. Er der Spørgsmaal om større Ansvar, der enten kan gaa til større Bøder eller endogsaa til Suspension fra Sagførervirksomheden i en vis Tid, dog ikke længere end et Aar, skal Sagen stiftes til det